

„Овчерь ми вчера са прѣсти,
 И четрима на рамо
 Занесохъ го на дзекы,
 Подъ абзакъ-тъ тамо.

Пѣше попъ-тъ изъ шпѣвъ гласъ
 И пѣшѣ кодило;
 И скрцаше отъ чѣкъ на чѣкъ
 Прегинало-то носило.

Испратихъ го безъ хѣвъ, безъ кѣвъ;
 Отиде той далече:
 Отъ този нѣговъ сѣтъ пѣтъ
 Не ще са върне вече.

Азъ поминѣхъ катъ сѣдаху ми нѣ
 Тамъ дѣтъ са чѣоръ лѣе,
 И дѣлаху ми: отъ двѣма ни
 Кой повече ще живѣе.

И дѣлашецъ, отъ двѣма ни
 Кой повече ще живѣе,
 Вѣхрушка са надъ нази сеы
 И двѣма ни завѣа.

Тогази драгый мой овчеръ
 Изъ тежко си въздохнахъ.
 Попытахъ го съ каква е цѣль,